

PARAULA I VIDA

Perseverem en l'oració per l'Església

Fa un mes, el Sant Pare Francesc va demanar, de forma paternal, que tota l'Església preguéssim intensament, units amb ell, durant aquest mes d'octubre per l'Església. Ara us vull demanar que perseverem en aquest esperit de pregària, de penitència pels pecats propis i els dels germans, i de demanar ajuda per a la lluita contra el dimoni i el mal. Necessitem sempre de la pregària que ens uneix a Déu i ens manté deserts en l'amor.

El Papa en el seu comunicat convidava tots els fidels del món, a resar cada dia el sant Rosari durant aquest mes març d'octubre i a unir-se així en comunió i penitència, com a Poble de Déu, per demanar a la Santa Mare de Déu i a Sant Miquel Arcàngel que protegeixin l'Església de les arts del diable, que sempre pretén separar-nos de Déu i separar-nos entre nosaltres. Ens diu mentides contra nosaltres mateixos, per desanimar-nos i fer-nos creure que no valem i que no obtindrem mai perdó ni misericòrdia; diu mentides sobre el proïsme per dividir-nos i enfrontar-nos, perquè neguem la dignitat de les persones; i sobretot, gosa dir-nos mentides sobre Déu mateix, negant-

li l'existència o que pugui tenir cura provident i amorosa de nosaltres, del nostre món. És «*el pare de la mentida*», segons Jesús (Jo 8,44). Amb tot, ja des del baptisme, els cristians hem estat alliberats del Maligne, hem renunciat a Satanàs i a les seves obres, i ho hem refermat en la Confirmació. Hem renunciat al pecat i al mal, per viure en la llibertat de la fe, que es manté activa per la caritat. Ha de ser el nostre combat de cada dia, protegits per Santa Maria i per Sant Miquel.

També ens suggereix el Sant Pare que a l'oració del Rosari, que tots podem pregar amb senzillesa, hi afegim l'antiga invocació «*Sub tuum praesidium*», «Sota la vostra protecció», i l'oració a Sant Miquel Arcàngel, que protegeix i ajuda en la lluita contra el mal, com se'ns revela a l'Apocalipsi: «*Miquel i els seus àngels combatien contra el drac... el qui enganya el món sencer... L'acusador dels nostres germans ha estat expulsat. Ells l'han vençut per la sang de l'Anyell i pel testimoniatge del seu martiri, ja que no van estimar tant la vida que els fes por la mort*» (Apoc 12, 7ss).

L'oració és l'arma contra el Maligne. Només l'oració pot derrotar-lo. Els místics russos i els grans sants

de totes les tradicions aconsellen, en moments de turbulència espiritual, protegir-se sota el mantell de la Santa Mare de Déu pronunciant la invocació més antiga dirigida a Maria: «*Sota la vostra protecció ara ens refugiem, oh Santa Mare de Déu. No defugiu les nostres súplices en les nostres necessitats. De tots els perills deslliureu-nos sempre, Verge gloriosa i beneïda!*». I també l'oració a Sant Miquel que és menys coneguda: «*Sant Miquel Arcàngel, defenseu-nos en el combat; sigueu el nostre protector contra la perversitat i els paranys del dimoni. Que Déu manifesti el seu poder damunt seu, és la nostra humil súplica. I Vós, oh Príncep de la milícia celestial, amb el poder que Déu us ha conferit, llanceu a l'infern Satanàs i els altres esperits malignes que vaguen pel món per a la perdició de les ànimes. Amén*». Que ells ajudin l'Església perquè sigui sempre més conscient de les culpes, dels errors, dels abusos comesos en el present i en el passat i esdevingui més compromesa en la lluita sense cap vacil·lació perquè el mal no prevalgui. Perseverem en l'oració aquest octubre i sempre.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Inici de curs a l'AUSP

L'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP) va iniciar el curs 2018-2019 el dia 26 de setembre a Barcelona. Van presidir el Gran Cancellier i el Vice gran Cancellier, els arquebisbes de Barcelona i de Tarragona, acompanyats de la resta de bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, l'Abat de Montserrat, i altres autoritats. El Rector de l'Ateneu, Dr. Armand Puig, va recordar que hi ha quatre principis de l'Església en les quals es basa l'Ateneu. La primera és la confessió de la fe; la segona és la celebració de la fe —la pregària i la lloança que l'Església du a terme com a comunitat de fe i d'amor—; l'expressió de la fe, —la plasmació sensible, auditiva i visual, de les realitzacions de la naturalesa artística que donen forma a la bellesa com a camí cap a la veritat—. I finalment, la vida en la fe; la manifestació de l'amor de Déu en el cor dels creients. El pensament teològic, la litúrgia i el diàleg.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El centre és Jesús

Em comentava una noia que, en una de les trobades que periòdicament té amb el sacerdot que l'acompanya espiritualment, aquest li va dir: «Per al proper dia que ens trobem, pensa quin és el centre de la teva vida. Què o qui l'ocupa?».

La noia, amb un cert desconcert provocat per la pregunta, li demanà que li explicités una mica més la qüestió. El sacerdot afegí: «Sovint no acabem de centrar-nos, i no sabem on volem anar, ni perquè hi volem anar. Ens sentim desorientats. Volem seguir l'Evangelí, el dir i el fer de Jesús ens sedueixen i ens interpel·len, però veiem que ho fem a batzegades, amb poca coherència i compromís escàs. Volem, tanmateix, seguir Jesús. És del tot necessari de ressituar la nostra posició vital i viure el dia a dia referits a Ell.

«Déu Pare envià Jesús, el Fill, per mostrar-nos el camí de la vida, el camí de salvació en la nostra quotidianitat. Ens fa conèixer així el seu amor vers la humanitat, amor real i manifestat des del principi dels temps. Jesús, el Fill, que ha assumit la naturalesa humana, esdevé el referent d'amor i servei que ens mou a estimar i servir els altres i ens mostra que és possible malgrat les debilitats i defallències de la nostra naturalesa humana, redimida per la seva passió, mort i resurrecció. Les paraules i les accions de Jesús en la seva vida mortal esdevenen salvadores i integrades en la nostra per l'acció de la pregària i els sacraments. «L'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats» (1Jn 4,10). Afaïçonar la vida al dir i al fer de Jesús demana pre-

guntar-nos en el dia a dia, davant situacions compromeses, davant converses que interpel·len, davant mirades o silencis que demanen acolliment, davant la rutina... «i ara, Jesús què diria, què faria?». Demana també, en acabar el dia, preguntar-se: «Quins moments Jesús ha guiat els meus passos, ha inspirat les meves paraules, les meves actituds?». «Llavors va cridar la gent i els seus deixebles i els digué: Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi» (Mc 8,34).»

La noia seguí el consell. El centre és Jesús. No podem deixar que l'ocupi ningú més, ni persones, ni modes, ni la comoditat personal, ni els interessos egoïstes... ni res que ens allunyi del seu amor; amor que ens fa estimar el proïsme com a nosaltres mateixos.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Perseveremos en la oración por la Iglesia

Hace un mes, el Santo Padre Francisco pidió, de forma paternal, que toda la Iglesia rezásemos intensamente, unidos a él, durante este mes de octubre por la Iglesia. Ahora os quiero pedir que perseveremos en este espíritu de oración, de penitencia por los pecados propios y de los hermanos, y de pedir ayuda para la lucha contra el demonio y el mal. Necesitamos siempre de la oración que nos une a Dios y nos mantiene despiertos en el amor.

El Papa en su comunicado invitaba a todos los fieles del mundo, a rezar cada día el santo Rosario durante este mes mariano de octubre y a unirse así en comunión y penitencia, como Pueblo de Dios, para pedir a la Santa Madre de Dios y a San Miguel Arcángel que protejan la Iglesia de las artes del diablo, que siempre pretende separarnos de Dios y separarnos entre nosotros. Nos dice mentiras contra nosotros mismos, para desanimarnos y hacernos creer que no valemos y que no obtendremos perdón ni misericordia; miente sobre el prójimo para dividirnos y enfrentarnos, para que neguemos la dignidad de las personas; y sobre todo, se atreve a decirnos mentiras sobre Dios mismo, negándole la existencia o que pueda tener cuidado providente y amoroso de nosotros, de nuestro mundo. Es «el padre de la mentira», según Jesús (Jn 8,44). Con todo, ya desde el bautismo, los cristianos hemos sido liberados del Maligno, hemos renunciado a Satanás y a sus obras, y lo hemos reafirmado en la Confirmación. Hemos renunciado al pecado y al mal, para vivir en la libertad de la fe, que se mantiene activa por la caridad. Debe ser nuestro combate de cada día, protegidos por Santa María y por San Miguel.

También nos sugiere el Papa que a la oración del Rosario, que todos podemos rezar con sencillez, añadamos la antigua invocación «*Sub tuum praesidium*», «Bajo tu protección», y la oración a San Miguel Arcángel, que protege y ayuda en la lucha contra el mal, como se nos revela en el Apocalipsis: «*Miguel y sus ángeles combatieron contra el dragón... el que engaña al mundo entero... El acusador de nuestros hermanos ha sido expulsado. Ellos lo vencieron en virtud de la sangre del Cordero y de la palabra del testimonio que habían dado, y no amaron tanto su vida que temieran la muerte*» (Apoc 12,7ss).

La oración es el arma contra el Maligno. Sólo la oración puede derrotarlo. Los místicos rusos y los grandes santos de todas las tradiciones aconsejan, en momentos de turbulencia espiritual, protegerse bajo el manto de la Virgen María pronunciando la invocación más antigua dirigida a ella: «*Bajo tu amparo nos acogemos, Santa Madre de Dios; no deseches las súplicas que te dirigimos en nuestras necesidades, antes bien, líbranos de todo peligro, ¡oh, siempre Virgen, gloriosa y bendita!*» Y también la oración a San Miguel que es menos conocida: «*San Miguel Arcángel, defiéndenos en la lucha. Sé nuestro amparo contra la perversidad y asechanzas del demonio. Que Dios manifieste sobre él su poder, es nuestra humilde súplica. Y tú, oh Príncipe de la milicia celestial, con el poder que Dios te ha conferido, arroja al infierno a Satanás y a los demás espíritus malignos que vagan por el mundo para la perdición de las almas. Amén*». Que ellos ayuden la Iglesia para que sea siempre más consciente de las culpas, los errores, los abusos cometidos en el presente y en el pasado y esté más comprometida en la lucha sin ninguna vacilación para que el mal no prevalezca. Perseveremos en la oración este octubre y siempre.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Inici de curs al Seminari Interdiocesà

El dia 25 de setembre, al vespre, va tenir lloc la solemne sessió d'inauguració del curs 2018-2019 del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya, a la seva seu del carrer Casp de Barcelona. Va ser presidida per l'Arquebisbe metropolità Mons. Jaume Pujol i hi assistiren els bisbes i els rectors dels seminaris de les set diòcesis que conformen la Província eclesiàstica Tarraconesa, i que s'agrupen en el Seminari Interdiocesà, amb el renovat equip de formadors: Mn. Javier Vilanova, Rector; Mn. Gabriel Casanovas, Vicerector; Mn. Jaume Gené, Director espiritual; i Mn. Joaquim Blas, Tutor d'Estudis. Aquest curs residiran al Seminari, 24 joves en les diverses etapes de la seva formació per al ministeri sacerdotal, i que cursaran els seus estudis de Propedèutic a Barcelona, i a les Facultats de Filosofia i de

Teologia de l'Ateneu Universitari Sant Pacià els estudis filosòfics i teològics.

Al vespre del dia 25 van celebrar la pregària de Vespres i l'Eucaristia presidida per tots els bisbes, amb l'Arquebisbe metropolità, i posteriorment van gaudir d'un sopar de germanor, al final del qual l'Arquebisbe d'Urgell, que és el Bisbe delegat per al Seminari, va dir unes sentides paraules d'agraïment i de comiat per als dos

formadors, Mn. Norbert Miracle i Mn. Jaume Casamitjana, que havien acabat el seu servei després de tretze i de set anys de missió al Seminari, i també va donar la benvinguda al nou equip de formadors desitjant-los un bon servei a la comunió. Van respondre ells amb agraiement i va cloure els parlaments Mons. Jaume Pujol fent adonar del camí eclesial que anem recorrent amb l'ajuda del Senyor.

► Mons. Vives inaugura els Jocs Special Olympics La Seu d'Urgell-Andorra la Vella.

Mons. Joan-Enric va inaugurar l'onzena edició dels Jocs Special Olympics La Seu d'Urgell-Andorra la Vella 2018, en una cerimònia que va presidir i que es va dur a terme al pavelló poliesportiu d'Andorra el passat 4 d'octubre. Hi van ser presents la Cònsol Major d'Andorra la Vella, Hble. Sra. Conxita Marsol; el Cap de Govern d'Andorra, M.I. Antoni Martí, i l'Alcalde de La Seu d'Urgell, Il·lm. Sr. Albert Batalla, i els presidents dels Special Olympics a Catalunya, Sr. Sergi Grimau, i a Andorra, Sr. Àlex Terés, i de la Fundació ACELL, Sra. Marina Gómez. Aquesta edició va dur com a lema «Millor és qui ho intenta». Hi van participar 1.500 atletes en diverses disciplines que es van desplaçar des d'Alemanya

a l'Índia, de Suècia a Itàlia o Espanya, que va tenir participants de totes les regions i comunitats autònomes i també de ciutats representatives com Madrid i Barcelona. També les ciutats acollidores, La Seu d'Urgell i Andorra la Vella van tenir representació.

► Meritxell acull la Festa Magna.

El dilluns dia 8 d'octubre va tenir lloc la Festa Magna de la gent gran al Santuari-Basílica de la Mare de Déu de Meritxell, amb la

presència de les autoritats que encapçalava el Cap de Govern i el Síndic general, ministres i cònsols. Se celebrà la missa solemne a la casa de la patrona d'Andorra, que oficià Mn. Ramon Rosell, Mn. Pepe Chisvert i altres preveres de l'Arxiprestat. Els fidels ompliren el Santuari i honoraven Santa Maria i li agraien el do de la vida, de la qual en volien fer servei i amor per a tots. La missa comptà amb ofrenes de poemes, pregàries i rams de flors, i fou molt participada.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

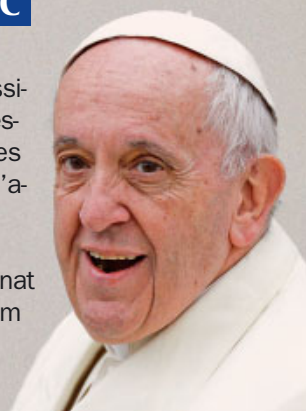

@Pontifex: «L'Eucaristia, Jesús Pa de vida, és el cor bategant de l'Església i regenera en nosaltres el dinamisme de l'amor» (20 d'agost).

@Pontifex: «La família és bressol de vida i escola d'acollida i d'amor; és una finestra oberta de bat a bat cap al misteri de Déu» (23 d'agost).

@Pontifex: «El nostre món necessita una revolució d'amor! Que aquesta revolució comenci en vosaltres i en les vostres famílies!» (25 d'agost).

@Pontifex: «Si el Senyor t'ha donat riqueses és perquè facis en nom seu moltes bones obres per als altres» (28 d'agost).

Homenatge al P. Ireneu Segarra en el centenari del seu naixement

La celebració va ser presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i concelebrada pel Rector, Mn. Carles Albert Ospina, i per Mn. Josep M. Solé —familiar del P. Ireneu—, Mn. Jaume Mayoral i Mn. David Codina. Assistí a la celebració l'Alcalde, Il·lm. Sra. Montserrat Coma Ribera, i una nombrosa presència de fidels i amics que va omplir l'església.

Mons. Joan-Enric Vives fou rebut a la seva arribada al poble d'Ivars per l'Alcalde i el Rector i va poder saludar alguns dels parents més directes del P. Ireneu que assistien a la festa.

A l'inici de la celebració, Montserrat Coma volgué agrair en nom dels veïns la presència en la celebració de Mons. Vives a qui també felicità pels 25 anys d'ordenació episcopal, i va posar en relleu la gran estimació que Ivars ha tingut i té pel gran músic i home d'Església, al que va nomenar Fill Predilecte.

La missa s'inicià després de les paraules de l'Alcalde i les de l'Arquebisbe que va agrair també la presència de les famílies Segarra, Malla i Solé Segarra, branques de la família del P. Ireneu que es van desplaçar des de diferents punts de Catalunya i d'Andorra per assistir a l'acte; i de la participació de les corals d'Ivars, Barbens i Boldú que van unir-se per interpretar tot de peces del P. Ireneu durant la celebració eucarística. Va posar en relleu la gran estimació que tenia per les seves terres d'origen, assenyalant que fou un gran monjo, un gran músic i un gran català «que amb la seva música i composicions, ha fet que el poble canti les seves obres, quasi sense ser-ne conscient, perquè va arribar molt a l'ànima del nostre poble».

A la seva homília va demanar d'encomanar les necessitats de cadascú dels assistents a Déu i també les necessitats de concòrdia i unitat plu-

Ivars d'Urgell va fer un sentit homenatge al P. Ireneu Segarra i Malla, monjo de Montserrat i gran compositor català, pare d'un mètode propi per aprendre música, fill predilecte del poble que el 30 de setembre va fer 101 anys que va néixer. Fill de Cal Manset, la seva família en les diverses branques va fer-se present en la Missa d'Acció de Gràcies que es va celebrar a les 12 del migdia a l'església parroquial d'Ivars.

ral de la Nació catalana i de la defensa de la llengua i cultura catalanes. Una defensa que no vol estar en contra de ningú sinó a favor de tothom; un nacionalisme que estimi, que aporti i que cerqui el reconeixement amb els altres pobles i dins dels altres pobles, mai contra ningú, sempre a favor. Va posar en relleu sobre les lectures de la jornada el precepte de Jesús de no excloure ningú: treballant a favor que si no s'està en contra seu s'està a favor, superant els grups que es tan-

quen en si mateixos. Sobre la figura del P. Ireneu va assenyalar la seva gran talla musical i humana, de dimensió internacional, que va començar la seva formació amb el P. Rodamilans a l'Escolania de Montserrat i que va iniciar el noviciat amb 16 anys. Es va exiliar a Bèlgica durant la guerra civil i en tornar va perfilar el seu sistema d'aprenentatge musical. Un sistema que s'utilitza a moltes escoles de Catalunya, per incorporar el ritme a l'experiència d'aprenentatge. «Sa-

Concert de l'Escolania

El vespre del dia 5 d'octubre va tenir lloc a Ivars d'Urgell a «La Sala» un esplèndid concert de l'Escolania de Montserrat, en homenatge al monjo i compositor, i com a clausura dels actes celebrats a Ivars d'Urgell en ocasió del centenari del naixement del P. Ireneu (Jesús) Segarra i Malla (1917-2005). L'Alcalde, Il·lm. Sra. Montserrat Coma, va presentar breument l'acte, agraint la presència de les autoritats i del nombros públic, i valorant la figura del P. Ireneu Segarra. Hi van ser presents l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, la Vicepresidenta de la Diputació de Lleida, el President del Consell Comarcal, i altres autoritats, el Rector i l'Arxiprest, i un nombros públic que van exhaurir totes les localitats, quasi unes 600.

L'Escolania va interpretar obres del P. Ireneu Segarra, Àngel Rodamilans, Pau Casals, Bernat Vivancos i Albert Guinovart, entre d'altres. I fou dirigida per Llorenç Castelló, amb l'acompanyament al piano de Vicenç Prunés, i en algunes cançons per Joan Casals, antic pianista del temps del P. Ireneu director de l'Escolania.

Descoberta d'una placa commemorativa

En acabar la celebració eucarística, Mons. Vives, juntament amb l'Alcalde, els familiars i assistents, van dirigir-se a la casa on va néixer en Jesús Segarra feia 100 anys i on es va descobrir una placa, que va beneir l'Arquebisbe en presència dels veïns i amics. Després es van fer fotografies amb els familiars i participants a la celebració. Mons. Vives va poder parlar amb tots ells i va compartir inquietuds i vivències sobre el P. Ireneu.

ber ser un monjo callat, humil i pietós. Ell no fallava mai a les activitats comunitàries malgrat la gran tasca que desenvolupava i ja de gran, seguia les oracions intensament, malgrat les seves dificultats. Va voler fer fins al final les coses que havia de fer amb la seva comunitat... No oblidu que era un gran monjo, va ser un gran músic, va fer que aquest cor infantil que és la joia de Catalunya, l'Escolania, i el més antic del món, tingués una unió i un estil que l'ha fet especial, i tot això es deu a la personalitat del P. Ireneu. Ens podem sentir molt orgullosos d'ell.»

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ef 4,32-5,8 / Sl 1 / Lc 13,10-17]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. ■ Dimarts [Ef 5,21-33 / Sl 127 / Lc 13,18-21]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Dimecres [Ef 6,1-9 / Sl 144 / Lc 13,22-30]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, religiós jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, vg. i mr.

NOVEMBRE

1. □ Dijous [Ap 7,2-4-9-14 / Sl 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Tots sants.

2. ■ Divendres [Leccionari «de difunts». Per exemple: Is 25,6a-7-9 / Sl 22 / 1Te 4,13-14.7b-18 / Jn 11,17-27]. Commemoració de tots els fidels difunts.

3. ■ Dissabte [Fl 1,18b-26 / Sl 41 / Lc 14,1.7-11]. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; sant Pere Almató, prevere dominicà i mr. a Indoxina (1861),

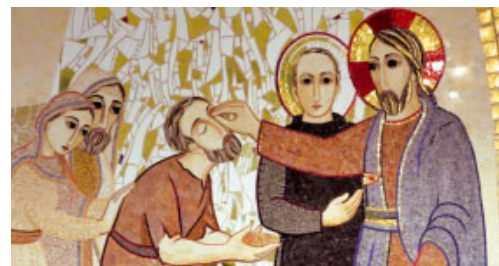
nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès). □ **Urgell**: Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell.

4. ■ Diumenge vinent, XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setmana) [Dt 6,2-6 / Sl 17 / He 7,23-28 / Mc 12,28b-34]. Sant Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, cardenal; sants Vidal i Agrícola, màrtirs.

Diumenge XXX de durant l'any (B)

COMENTARI

Atents al pas de Déu per la nostra vida

Curació del cec (2012), de Marko Ivan Rupnik, mosaic de Sant Benet Menni a l'atri de l'Hospital de la Illa Tiberina, Roma (Itàlia)

El llibre del profeta Jeremies als cp. 30-33 inclou oracles de salvació veient l'exili a Babilònia com execució d'un grandios pla de la misericòrdia divina.

El vocabulari mostra el tema: «*canviar la sort de...; reedificar...*». Els beneficiaris de l'amor de qui és un pare per a Israel ho seran tots els del seu Poble.

Per obtenir l'alliberament, cal reviure l'experiència fundacional de l'èxode. L'arrel de tot és l'amor del Senyor que és lleialtat a l'Aliança i esdevé favor pel seu Poble en moments de dificultat.

El cp. 5 d'Heb presenta el paper del gran sacerdot a l'A.T. per fer-ne la comparació i aplicació a Jesucrist.

Els grans sacerdots són presos d'entre els homes evidenciant així la condició humana; i són destinats a representar els homes davant Déu, amb l'objectiu d'oferir a Déu dons i víctimes pels pecats; amb misericòrdia indulgent ben raonable: *no els és difícil ser indulgents amb els qui pequen perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses*. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus propis pecats i els del Poble.

Ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot, sinó que és Déu qui els crida, com cridà Aharon. També Crist no s'atribuï a Ell mateix la glòria de ser Gran Sacerdot sinó que li fou donada pel Pare Déu.

En la guarició del cec de Jericó hi ha 7 passos, símbol de la plenitud del camí recorregut.

1. *Sentí dir que passava Jesús de Natzaret: viu atent al pas de Déu per la seva vida.*

2. *Cridà: «Jesús, compadiu-vos de mi»: s'adreça amb confiança a Jesús.*

3. *Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava més fort: sap a qui no ha de fer cas.*

4. *Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo»: el Senyor mai passa de llarg davant les nostres súpliques.*

5. *Al cec i li diuen: «Vine que et crida»: reconeix l'encàrrec de Déu en els qui abans el renyaven.*

6. *Ell llançà la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús: a la vida calen opcions puntuals coratjoses.*

7. *Jesús li pregunta: «Què vols?». Ell respon: «Que hi vegi!»: no és prou demanar; cal fer-ho amb confiança.*

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor: «Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclamau que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo soc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

► Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

Quan el Senyor renovà la vida de Sió ho creïem un somni, / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: / «És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells.» / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon. Tampoc el Crist no s'atribuï a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que la hi ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi.» Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi.» Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo.» Ells criden el cec i li diuen: «Ànima't i vine, que et crida.» El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci? Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi.» Jesús li diu: «Ves, la teva fe t'ha salvat.» A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

► Lectura del libro de Jeremías (Jer 31,7-9)

Esto dice el Señor: «Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por la flor de los pueblos; proclamad, alabad y decid: «¡El Señor ha salvado a su pueblo, ha salvado al resto de Israel!»». Los traeré del país del norte, los reuniré de los confines de la tierra. Entre ellos habrá ciegos y cojos, lo mismo preñadas que paridas: volverá una enorme multitud. Vendrán todos llorando y yo los guiaré entre consuelos; los llevaré a torrentes de agua, por camino llano, sin tropiezos. Seré un padre para Israel, Efraín será mi primogénito».

► Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

Quando el Señor hizo volver a los cautivos de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos». / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Recoge, Señor, a nuestros cautivos / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 5,1-6)

Todo sumo sacerdote, escogido de entre los hombres, está puesto para representar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, porque también él está sujeto a debilidad. A causa de ella, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor sino el que es llamado por Dios, como en el caso de Aarón. Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino que la recibió de aquel que le dijo: «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy»; o, como dice en otro pasaje: «Tú eres sacerdote para siempre según el rito de Melquisedec.»

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, un mendigo ciego, Bartimeo (el hijo de Timeo), estaba sentado al borde del camino pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí». Muchos lo increpaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí». Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo». Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama». Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que te haga?». El ciego le contestó: ««Rabuní», que recobre la vista». Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha salvado». Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.

Mn. José Luis Arín